

ΘΑΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τά κουταλάκια και ή λαβίδα

Υπάρχουν χριστιανοί πού φοβούνται νά μεταλάβουν γιά νά μήν κολλήσουν μικρόβια! Άν ήταν έτσι, δέν θά ζοῦσε κανένας ἀπό τούς ιερεῖς, ἐπειδή στό τέλος καταλύουν τό περιεχόμενο τοῦ ἁγίου ποτηρίου, ἀπό τό ὁποῖο κοινωνοῦν συχνά ἑκατοντάδες πιστοί μέ ποικίλες ἀρρώστιες. Κι ὁμως, κανένας ιερέας δέν ἔπαθε ποτέ τίποτα. Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου εἶναι «πῦρ καταναλίσκον».

Ἔνα ἀπό τά πολλά περιστατικά πού ἀποδεικνύουν περὶτρανα τήν ἀλήθεια αὐτή εἶναι καί τό ἀκόλουθο:

Ἦταν ὁ μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης (†1962) ἦταν ιεροκήρυκας Ἀττικῆς, πῆγε κάποτε νά λειτουργήσῃ στό φθισιατρεῖο τῆς «Σωτηρίας».

Ἐκεῖ τοῦ ἔφεραν οἱ νοσοκόμοι μιὰ μεγάλη πιατέλα μέ πολλά κουταλάκια.

— Τί τά φέρατε αὐτά; τούς ρώτησε.

— Μᾶς εἶπαν οἱ γιατροί νά κοινωνήσετε μ' αὐτά τούς ἀσθενεῖς, ἀρχίζοντας ἀπό τούς πιό ἐλαφρά καί προχωρώντας στούς πιό βαριά.

— Δέν χρειάζονται αὐτά, ἀπάντησε μέ πίστη ὁ ιερέας. Ἔχω τήν ἁγία λαβίδα.

Πραγματικά, στή θεία λειτουργία κοινωνήσε κανονικά τούς ἀσθενεῖς καί ὕστερα πλησίασε στήν ὠραία πύλη γιά νά καταλύσει. Τό ἔκανε αὐτό γιά νά τόν βλέπουν ὅλοι, καί νά μάθουν οἱ γιατροί ὅτι ἡ θεία Κοινωνία εἶναι φωτιά πού καίει τά πάντα.

«Ὁ τρελλός»

Ἔνα σχετικό περιστατικό συνέβη καί τό 1942 στά Ἰωάννινα. Ὁ ιεροκήρυκας π. Βενέδικτος Πετράκης (†1961), μετὰ τή θεία λειτουργία στό ἐκκλησάκι τοῦ Κάστρου, πῆγε στό ἐκεῖ νοσοκομεῖο, ὅπου στεγαζόταν καί τό φθισιατρεῖο, γιά νά κοινωνήσῃ τούς ἀρρώστους.

Ἔνας βαριά φυματικός, μόλις μετέλαβε, ἔκανε αἰμόπτυση πάνω στό σεντόνι. Ἀμέσως ὁ πατήρ Βενέδικτος τήν πῆρε μέ τήν ἁγία λαβίδα, τήν ἔφαγε καί εἶπε νά κάψουν τό σεντόνι.

Οἱ γιατροί τό εἶδαν καί τρόμαξαν. “Τί κάνει αὐτός ὁ τρελλός”; φώναξαν. “Σέ λίγο θά τόν δεῖτε μέ καλπάζουσα φυματίωση”!

Μά οὔτε σέ λίγο οὔτε σέ πολύ τόν εἶδαν μέ καλπάζουσα. Ἡ χάρη τοῦ μυστηρίου δέν ἐπέτρεψε νά πάθει τίποτα.

Ἀπό τό στόμα τοῦ λεπροῦ

Στήν ἐνορία τοῦ παπα-Νικόλα τοῦ Πλανᾶ (†1932), σ' ἓνα στενό δρομάκι, κρυβόταν ἓνας λεπρός σέ προχωρημένο βαθμό. Τά χεῖλη του εἶχαν φαγωθεῖ ἀπό τή φοβερή ἀρρώστια.

Κάποτε ὁ ὄσιος πῆγε νά τόν κοινωνήσῃ, ἀλλά τό σαπισμένο στόμα του δέν μπόρεσε νά παραλάβῃ τό ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου, πού παράπεσε στό πλάι. Χωρίς κανένα, μὰ κανένα δισταγμό, ὁ ὄσιος ἔσκυψε, πῆρε μέ τό δικό του στόμα τόν θεῖο Μαργαρίτη καί τόν κατέλυσε, χωρίς νά πάθει τίποτα.

Ὅσο γιά τόν λεπρό, τελικά τόν ἀνακάλυψε ἡ ἀστυνομία καί τόν ἔστειλε στό λεπροκομεῖο.

Ὁ δύσπιστος γιατρός

Ὁ μακαριστός Δημήτριος Παναγόπουλος (1916–1982), ὁ θεοφώτιστος λαϊκός ιεροκήρυκας, κήρυσσε ἀκόμα καί στό νοσοκομεῖο «Σωτηρία», ὅπου ἄλλοι δέν πλησίαζαν ἀπό τό φόβο τῆς φυματιώσεως.

Ἐκεῖ τόν ἀκολουθοῦσε ὁ ιερέας π. Δημήτριος Παπαντώνης, πού ἐξομολογοῦσε τούς φυματικούς καί τελοῦσε τή θεία λειτουργία.

Μιά μέρα ἕνας γιατρός, πού παρακολουθοῦσε τίς ὁμιλίες προβληματισμένως, πλησίαζει τόν ιεροκήρυκα καί τοῦ λέει:

— Κύριε Παναγόπουλε, ὁ ιερέας εἶναι ἀδύνατον νά καταλύει τό περιεχόμενο τοῦ ἁγίου ποτηρίου. Κοινωνοῦν τόσοι ἀσθενεῖς ἀπ’ αὐτό, κι ὅπως εἶναι γνωστό, τό μικρόβιο τῆς φυματιώσεως μεταδίδεται μέ τό σάλιο. Τί κάνει λοιπόν ὁ ιερέας τό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Κυρίου πού περισσεύει; Τό χύνει στό χωνευτήρι; Αὐτό ὅμως δέν εἶναι μεγάλη ἁμαρτία;

— Τέτοιο πράγμα δέν γίνεται ποτέ, ἀντέτεινε ὁ ιεροκήρυκας. Ὁ Χριστός δέν μολύνεται ἀπό μικρόβια. Κι ἀπό τά ἄχραντα Μυστήρια δέν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος μολύνσεως.

Ὁ γιατρός ὅμως δέν μπορούσε νά τό πιστέψει. Τότε ἐκεῖνος τόν προέτρεψε νά παρακολουθήσει τήν ἐπόμενη θεία λειτουργία, καί στό τέλος νά σταθεῖ κάπου, ὥστε νά βλέπει τίς κινήσεις τοῦ ιερέα τήν ὥρα τῆς καταλύσεως.

Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ γιατρός εἶδε μέ τά μάτια του τό λειτουργό νά καταλύει τό περιεχόμενο τοῦ ἁγίου ποτηρίου. Τόν εἶδε μάλιστα νά ρίχνει νάμα δυό–τρεις φορές, φροντίζοντας νά μή μείνει οὔτε ἴχνος ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ἀπό τότε ὁ γιατρός ὄχι μόνο πίστευε, ἀλλά καί ἐκκλησιαζόταν καί κοινωνοῦσε μαζί μέ τούς ἀσθενεῖς.

Ἀπό τό βιβλίο [“Θαύματα καί ἀποκαλύψεις ἀπό τή θεία Λειτουργία”](#), ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός Ἀττικῆς 2018.